

KERKELIJKE KUNST.

Nevenstaande afbeeldingen stellen voor een stel Altaarvleugels, afkomstig uit het Begijnhof te Amsterdam, tentoongesteld in 't antiquiteitenmagazijn van François van Waegeningh, Noordeinde te 's-Gravenhage.

woei, en schoof de kamer uit, als altijd de deur in een kier latende staan. „Kan ze nu nooit die deur dichtdoen?" heftigde Rie. „'t Is hier al zoo koud." — En toen bedacht ze, dat ze nog over de kachel had willen spreken, dat die niet trekken wou. Maar nu was het mensch weg, en ze had ook geen zin haar weer terug te roepen. Lusteloos ging ze naar de tafel en schonk zich een kopje thee in. Toen ging ze maar weer dicht bij de kachel zitten, en onwillekeurig keek ze rond in de kamer, waar ze nu al ruim een jaar woonde. Ze had geprobeerd er eenige gezelligheid aan te geven, had wat gekleurde doeken met punaises tegen den muur geprikt, die echter mal deden tegen het schreeuwende behangsel. — Rie wist wel, dat ze niet veel smaak had. Anders had ze toch misschien nog wel een gezellig nestje kunnen maken. Maar de kamer was ook zoo melancholiekleelijk met het roode karpet en als schril contrast het helgroene tafelkleed. En dan de schilderijen! Enfin .... zoo waren er honderden kamers in Amsterdam, en Rie bedacht, dat hier tenminste het eten goed was. „En dat is toch maar het voornaamste", sprak ze in zichzelf haar schoonzuster na.

Kouwelijk vooroverzittend, dronk ze haar thee. Toen bracht ze haar leege kopje naar het theeblad, en keek meteen, het gordijn opzij schuivend, uit in de stille Helmersstraat, waar ze woonde. En opeens bedacht ze, dat ze eigenlijk wel een flink eind kon gaan wandelen. Het woei wel erg maar de wind zou haar opfrisschen misschien. Ja, ze zou maar uitgaan. Den heelen avond thuis zitten, — o nee, dàt kon ze ook niet.

Ze trok haar wintermantel, nog van verleden jaar, aan, en zette voor den spiegel haar hoed op. In gedachten stak ze de spelden door den bol, en zonder iets te zien, staarde ze voor zich uit. Maar plotseling haar gezicht vooroverbuigend, dicht voor den spiegel, bekeek ze zichzelf aandachtig. En dàn zei ze hardop-wanhopig: „God, wat ben ik leelijk, wat ben ik toch mònsterachtig leelijk." Dat was altijd het groote verdriet van haar leven geweest, dat ze zoo leelijk was met haar doffe, sprieterige, blonde haar, fletse grijze oogen, groote vooruitstaande tanden, en lang bleek, puisterig gezicht. Wat had ze gehuild, omdat ze nu niets, letterlijk niets aantrekkelijks bezat. Ze was onhandig, linksch, verlegen, maar het was het steeds wèten, dat ze zoo leelijk was, wat haar onhandig en verlegen maakte. Met haar mantel aan ging ze weer bij de tafel zitten en steunde haar hoofd in haar handen. Ze beet zich op de lippen, omdat ze niet huilen wilde, en ze dwong zich om te denken aan het concert, waar ze volgende week heen zou gaan, maar monotoon zong het in haar hoofd: „Wat ben ik toch leelijk, leelijk, leelijk." — Opeens stond ze op, ze trachtte zich zoo recht mogelijk op te richten, want ze liep wat krom, door het dag in, dag uit, gebogen zitten over de schrijfmachine. — Ze draaide het licht uit, en liep haastig, als om te ontkomen aan een wanhoop, die ze voelde, dat zich van haar meester ging maken, de drie trappen af.

Beneden op straat, sloeg de wind haar in het gezicht. Ze stak haar hoed steviger vast, en haalde diep adem. Eerst de stad maar eens in, ze wilde menschen zien, en licht en winkels. Ze moest drukte en leven en beweging om zich heen voelen. Vlug liep ze voort, maar toen in een schittering van licht de Leidschestraat voor haar lag, voelde ze opeens een tegenzin die lichte straat in te gaan, en toegevend aan die plotselinge opwelling, keerde ze zich om, haar hoed met beide handen vasthoudend voor den wind, die op den hoek van Weteringschans en Leidscheplein nòg feller scheen te gieren. —.

Als een verlossing schoot haar te binnen, dat ze wel naar het Vondelpark kon gaan, en ze bedacht tòch even met een glimlachje, hoe ze dat op kantoor idioot, bespottelijk, krankzinnig zouden noemen, als ze wisten, dat zij op dien donkeren Octoberavond door het Vondelpark ging dwalen. — Energiek worstelde ze tegen den wind in, en het was, als voelde ze zich verlucht, toen ze het groote hek van het Vondelpark binnenging, en voor haar zag liggen het park, donker, somber, en tòch vòl leven met de heen en weer zwiepende boomtoppen, de vallende, ritselende bladeren, en den heftigen, gierenden, huilenden wind. Het was, als voelde ze haar melancholieke, bittere stemming verdwijnen, terwijl een kracht in haar scheen te groeien, die haar deed vechten tegen den wind, die haar moedig zou doen strijden tegen het leven, en tegen het wreede spook .... melancholie. —

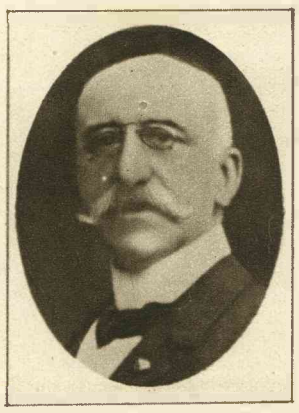
Zoo stapte ze door. Van uit een laan naderden voetstappen; Rie hoorde het ritselend wegschoppen van gevallen bladeren. Even voelde ze zich toch angstig en haastiger liep ze op een lantaarn af, die, eenzaam in het park, in den donkeren avond een spookachtig licht verspreidde. Daar zag ze, dat het twee opgeschoten jongens waren, die, nieuwsgierig naar haar kijkend, haar passeerden. Toen hoorde ze op eens bruusk-wreed den eenen jongen zeggen:

„Jé, wat een mormel", en plots voelde ze weer de misère van haar leven grooter dan ooit, voelde ze de oude melancholie haar omstrikken, en wist ze, dat er nù geen ontkomen meer aan zou zijn.

Op een bank ging ze zitten, diep weggedoken in den kraag van haar mantel, in haar namelooze ellende de kou niet voelend. En ze bedacht, hoe ze morgen weer om kwart over acht naar kantoor zou gaan, na een haastig ontbijt in een

MR. F. A. v. ENGEN. †

J.B.A. SILVERGIETER HOOGSTAD. †

Te Utrecht is in den ouderdom van 41 jaar na een langdurige ziekte overleden de heer Mr. F. A. VAN ENGEN, wethouder van sociale aangelegenheden. — Op 67-jarigen leeftijd is te 's-Gravenhage overleden de heer J. B. A. SILVERGIETER HOOGSTAD, gep. hoofdinspecteur der Staatsspoorwegen. De heer Silvergieter Hoogstad was ridder in de Orde van Oranje-Nassau.

EEN NIEUW BEVEILIGINGSSTELSEL.

Naar aanleiding van de binnen korten tijd plaats gehad hebbende tramongelukken onder Voorburg, is door de directie der tramwegmaatschappij een beveiligingsstelsel ingevoerd, waardoor alle twijfel wordt opgeheven of een enkel spoor al of niet veilig is. Het systeem werkt op de volgende wijze: moet een tram een enkel spoor inrijden, dan moet de conducteur een penning halen uit het bij het begin van de baan geplaatste kastje. Is de penning niet aanwezig, dan mag niet worden verder gereden. Bij het verlaten van het enkel spoor, wordt de penning weer in het kastje geplaatst. Zoolang die penning daarin niet aanwezig is mag de van de andere zijde komende tram zich niet op 't enkelsporig baanvak begeven. *(foto Van Tol.)*

OM DE BRONZEN H.A.V. MEDAILLE.

De „H.A.V." (Haagsche Athletiek Vereeniging) heeft het besluit genomen, het jaar 1916 met een mooie serie trainingsmarschen aan te vangen. De eerste tocht van deze serie had Zondag 16 Januari plaats om de officieele bronzen H.A.V.-medaille. De marsch ging — met en zonder snelwandelen, over een afstand van 35 K.M. — over Den Haag, Voorburg, Voorschoten, de Vink, Het Schouw, Valkenburg via Wassenaar naar Den Haag terug. 's Morgens om negen uur werd aan „Overbosch" door een 160 deelnemers in groepen gestart. De tocht was voor H.A.V. een schitterend succes. *(foto Hijmans.)*